

for at kunne tage sig af de slemme – og vi er jo enige om, at det er de sorte pletter – er jo, at der er nogle, der kan klare opgaven selv, og det er jo ved, at de laver et certifikat. Men hvorfor skulle de lave et certifikat, når de ingen tilskyndelse har til det? Det er jo det, der er problemet. Hvad er det for nogle incitamenter, der skal til, for at man skal lave det certifikat, når nu tilskudsmulighederne er væk? Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad det er for en optik, ministeren regner med.

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han vil uddybe, hvilke nye aktører der skal på banen som alternativ til BST og til Arbejdstilsynet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er glad for, at beskæftigelsesministeren var enig med mig i, at man ikke kan nøjes med at se på ulykkerne, men også er nødt til at se på det store problem, der er med det psykiske arbejdsmiljø.

Men så forstod jeg beskæftigelsesministerens indlæg som en stor forsvarstale for, at parter, overenskomster og den slags skulle bringes ind i billedet. For mig at se er den aftale, der er om sikkerhedsorganisation, også en partsaftale, men jeg forstår, at her skal man altså ikke bruge dette instrument, selv om man har det. Derfor vil jeg også godt ... ja, det må jeg vende tilbage til i det næste spørgsmål, kan jeg se, for min tid er udløbet.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Til fru Pernille Falcon vil jeg godt sige, at spørgsmålet om andre aktører drøftes af Strukturudvalget, og nu må vi se, hvad de kommer frem med som resultatet af deres drøftelser.

Men jeg synes altså, det er jammerligt at høre, at denne regerings indsats på området nu har medført store ulykker. Det, der var tilfredsstillende under den tidligere regering, og som man affandt sig med, var, at der var tilsyn af 4-5 pct. af virksomhederne om året, og det tog måske 20-25 år at komme hele vejen rundt. Det er lige pludselig en katastrofe nu, men sådan kan vi selvfølgelig godt sidde og more os.

Til hr. Bjarne Laustsen: Nu har vi altså siddet i regering i 11 måneder, og jeg tror stadig, at de

mange ulykker, der er påført det danske samfund, må vi kunne tilskrive den tidligere regerings indsats gennem 8-9 år.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Carsten Hansen for den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Ja, lidt temperament skader jo aldrig, og nu oplever jeg lige pludselig, at der også er lidt hedt, rødt blod i beskæftigelsesministeren. Men det er nu ikke sagt for at gøre nar.

Der har været mange indsatsområder, f.eks. visioner om EGA, og der har været masser af forsøgsarbejde undervejs, som i øvrigt også Venstre og andre har haft tilsluttet sig. Jeg tror ikke, nogen af os her er uenige i målsætningerne, og jeg synes også, det kan være fint med prioriteringer; ingen problemer i det.

Dér, hvor ministeren måske havde en pointe, var, at tingene hele tiden udvikler sig. Hvad nu, hvis et af de andre af de i alt 18 områder overhaler et af de fire udvalgte områder som et større problem? Tag f.eks. det psykiske arbejdsmiljø. Her har jeg spurgt ministeren i et samråd: Hvad gør vi så? Vi venter på Prioriteringsudvalget, hørte jeg som svar.

Derudover har jeg rost, at ministeren i øvrigt har sagt noget om, at nu får vi nogle bedre instrumenter til at måle med. Det roste jeg også i min ordførertale ministeren og ministeriet for, men jeg er nødt til at sige, at vi mangler den afgørende indsats. Hvad vil Venstre og beskæftigelsesministeren og regeringen på området? Vi mangler at konkretisere alle de mange planer, og det er jo derfor, vi har debatten i dag.

Vi er optaget af de målsætninger, og det er derfor, vi fremsætter en vedtagelse, hvor vi beder regeringen om at komme med en handlingsplan nu. Hvad nu, hvis parterne bliver ved med at diskutere og ikke kan blive enige? Skal vi så bare vente og vente? Vi kan ikke blive ved med at vente. Vi vil gerne se lidt handling og ikke kun de store ord og fedt flæsk fra ministeren.

Kl. 13.05

Lad os nu komme videre. Lad os nu ikke afvente. Der må pres på parterne, så de kan komme med noget, og hvis de ikke kan komme med noget, må vi jo vedtage noget herindefra. Det er ikke nok bare at lave besparelser.